

[Gert Petersen.]

forekom mig at være ganske overbevisende — så må man nok sige, at kritikken fra NATO måske ikke er helt ved siden af.

Jeg ser, at for det første er det forsvarrets formål gennem overvågning af dansk område og afvisning af krænkelse af hævde vores suverænitet og forhindre et fait accompli. Jeg vil endda sige, at hvis man rettede ordet „forhindre“ til ordet „forebygge“ et fait accompli, er det i og for sig noget, der er en vis mening i, også landets størrelse taget i betragtning.

Men så kommer der som punkt 2: under normale fredsforhold og sammen med de allierede styrker at bidrage til at hindre en krigs opståen. Dertil må jeg sige, at dér forekommer vores forsvar, hvad enten det er på de 7.000 eller på de 13.000 soldater, mig at være fuldkommen ude af stand til at fungere. Sagen er jo den, at hvis man kan tale om en krigsforebyggende balance i hvert fald for en tid, er det jo ikke det danske forsvar, som spiller nogen som helst rolle i den sammenhæng, det er helt andre faktorer, som gør sig gældende dér; om dér er et militær i Danmark eller der ikke er det, vil ikke forrykke den balance én millimeter.

Endelig som et tredje punkt: i tilfælde af et forberedt angreb at imødegå dette for at give allierede styrker mulighed for at yde hjælp i tide og derefter fortsætte kampen med de allierede styrker. Jeg gad vidst, hvor man skulle fortsætte den kamp; jeg er overbevist om, at det ikke ville blive i Danmark.

Men lad det være! Det er dette med at yde hjælp i tide — jeg tror også, den konservative ordfører var inde på det. Ja, men dér er det da helt åbenbart, at den kritik, vi har fået fra NATO, rettede sig da på det punkt, hvorvidt man ville være i stand til at yde hjælp i tide, ikke bare mod det forslag, som den nuværende forsvarsminister har fremsat, den kritik rettede sig da også mod den hidtidige danske forsvarsordning, og jeg tror, den har rettet sig mod enhver forsvarsordning, Danmark har haft siden 1949. Det danske forsvar har ikke ud fra disse NATO-præmisser på noget tidspunkt været i stand til at opfylde de opgaver, man havde tiltænkt det. For sagen er den, at hvis de opgaver skulle opfyldes, hvis det virkelig var sådan, at det danske militær skulle være i stand til i tilfælde af en Øst-Vest-konflikt at

holde Danmark eller dele af Danmark sådan, at en hjælp kunne nå frem, en virkelig hjælp — hvad man så vil lægge i det ord; der er tale om militær, der er tale om krigerisk konflikt — ja, så kræves der da noget helt, helt andet end både det, som den socialdemokratiske regering og som den forrige regering arbejdede med, og det tror jeg såmænd egentlig alle i denne sal udmærket godt ved.

Det, vi diskuterer, er en slags symbol, Tivoligarden ville kunne udføre nøjagtig den samme funktion, og den ville være billigere; der ligger intet reelt i hele denne diskussion. Men skulle der realiteter ind i den — det ville blive uden mig — men bevar mig vel, ville man bringe realiteter ind i den og virkelig etablere det forsvar, som ud fra NATO-præmisserne og ud fra NATOs ønsker var det korrekte, ja, så ville det blive en kostbar affære, og jeg har ikke set nogen, end ikke de ivrigste konservative her i salen, stille forslag, der tilfredsstillede disse ønsker.

Endvidere vil jeg godt sige et par ord om de præmisser, som man går ud fra, som man går ud fra fra NATOs side, og som også er de præmisser, dansk militærtænkning i almindelighed går ud fra. Man baserer sin tænkning på en strategi, som kaldes det fleksible svar, den afpassede reaktion. Den går ud på, at i tilfælde af en krigerisk konflikt skal man afpasse sin reaktion med hensyn til våben typer og militær indsats i det hele taget efter modpartens udspil. Teorien er, at så vil modparten være lige så elskværdig og afpasse sin, og på den måde undgår man at optrappe sig selv til en atomkrig, som udelukker enhver forhandlingsløsning. Det er teori. Jeg mener, at det er en umådelig farlig teori, en teori, der er lige så løsrevet fra virkeligheden, som den danske militærdiskussion er det.

For det første forudsætter denne teori en tilsvarende vilje hos modparten. For det andet er det åbenbart, at da man i en krigerisk konflikt stiler efter at slå modparten — hver part stiler efter at vinde — vil man prøve på at forudse, hvad der bliver modpartens næste træk, og helst umuliggøre det. Det vil igen sige, at man selv vil gå ind i en optrapping og helst ligge en lille smule forud for modparten med hensyn til optrappingen. Alt andet ville inden for den terminologi og tænkemåde, som er militærets,